

Reuseni, Județul Suceava

Stați, cinstiților nuntași
Și cu toți împrejurași,
Câți aici v-ați adunat.
La astă nuntă cinstită
Și veselie blagoslovită,
Că asta ar' să rămâie
La tineri cu datorie,
La bătrâni cu veselie
Până-n veciului vecie,
Cei tineri să năzuiască
Ca să se căsătorească,
Cei bătrâni ca să trăiască
Și să mi se veselească.
Și iarăși, rogu-vă, stați,
Stați puțin și ascultați,
Cușmele din cap luați,
Aste două-trei cuvinte
Cari din veci sunt rânduite
De la cerescul părinte.
Și dumneavoastră cinstiți,
Cinstiți și prea buni părinți,
Cari sunteți blagosloviți
Ca și pomii cei rodiți,
Ce dau roadă ramurilor
Din răcorile rădăcinilor,
Pre acești fii, ce i-ați făcut
Și cu necaz i-ați crescut
Și Dumnezeu s-a-ndurat
Zile bune de le-a dat,
Zile de căsătorit
Și-mpreună de trăit,
Faceți bine și-i iertați
Și să-i binecuvântați,
Să se bucure și ei
De binecuvântarea dumneavoastră,
Cum s-a bucurat
Dumnezeu dintru-nceput,
Când a făcut
Cerul și pământul,
Numai cu cuvântul,
Și marea cu toate
Câte sunt într-însa
Numai cu zisa.
Și iar Dumnezeu cel sfânt
Cerul 1-a împodobit
Cu soarele și cu luna,
Ca să privim totdeauna,
Și iar Dumnezeu preasfânt
Cerul 1-a împodobit
Cu stele
Mărunțele,

Ca să privim noi la ele,
Și luceferi luminoși,
Să-i privim iști păcătoși.
Și iar Dumnezeu cel sfânt
Pământul 1-a-mpodobit
Cu câmpi mari și lați
Și cu munți înalți,
Cu dealuri înalte
Și văi adâncate,
Văile
Cu izvoarele
Și cu păreiele;
Câmpii cu ierbile
Și cu florile;
Munții cu negurile
Și cu brazii
Rămurați,
Ca să trăiască
Și să viețuiască
Toată fiara-ntr-înșii,
Să-și deie hrana sa
După seminția sa.
Și cu acele cu toate,
Ca Dumnezeu cel ce poate,
A făcut
Raiul la răsărit,
Osebit
De-acest pământ,
Și în rai că 1-a zidit
Pe strămoșul nostru Adam
Din care ne tragem neam;
Cu trupul din pământ,
Cu sufletul din duhul sfânt,
Cu oasele din piatră,
Cu sângele din rouă,
Cu ochii din mare,
Cu frumsețea din sfântul soare,
Și-a suflat apoi cu duhul
Și-i învise trupul,
Cu toate stichirile trupului,
Deosebit de-ale sufletului.
Atunci Dumnezeu a gândit
Ca să steie pe pământ
Aist om singur să trăiască,
Pământul să-1 moștenească!
Atunci 1-a blagoslovit
Și pe-Adam 1-a adormit,
În câmpii viilor,
În codrii railor,
În câmpii înfloriți,
În codrii înfrunziți.

Atunci Dumnezeu a stat
Și iarăși a cugetat:
Asta cum are să fie?
Să-i facă lui și soție;
Și așa a cugetat,
Ca să i-o ieie din cap.
Dar iară a cugetat,
Că dacă i-o ieie din cap,
Femeia are să fie
Mai mare peste bărbat.
Și iarăși a cugetat
Să ieie lui din picioare,
Și-a gândit c-a fi femeia
Prea călcată în picioare.
Deci el a luat o coastă
Din costele lui de-a stânga
Și-a zidit din coastă
Pe Eva strămoașa noastră,
Și-a zidit pe strămoașa Eva,
Să ne tragem și noi ceva.
Atunci Adam s-a trezit
Din somnul ce 1-a dormit
Și amar s-a spăimântat
Și uimit a întrebat:
Ce este aceasta, Doamne?
Nu te spăimânta, Adame!
C-asta-i os din osul tău,
Carne de pe trupul tău,
Sânge din sângele tău.
Asta se va chema ție
De-acuma-nainte soție,
Până-n veciului vecie,
La tineri cu datorie,
La bătrâni cu veselie,
Cei tineri să năzuiască
Ca să se căsătorească,
Cei bătrâni ca să trăiască
Și să mi se veselească.
Că de-acuma înainte
Vă lăsa, să țineți minte,
Feciorul pe tatăl său
Și fata pre maica sa
Și s-or lipi doi la un trup,
C-așa Dumnezeu a vrut.
Și iar cinstiți Părinți,
Care sunteți blagosloviți
Ca și pomii cei rodiți,
Care dau roadă ramurilor
Din răcorile rădăcinilor,
Pre-acești fii ce i-ați făcut
Și cu năcaz i-ați crescut,

Și Dumnezeu s-a-ndurat
Zile bune de le-a dat,
Zile de căsătorit
Și-mpreună de trăit,
Faceți bine și-i iertați
Și să-i binecuvântați,
Să se bucure și ei
De binecuvântarea dumneavoastră,
Cum Aron s-a bucurat
Când doisprezece ani a stat
Și-a aflat
Toiag uscat
În mână
Făr' de rădăcină,
C-a-nverzit,
Și toată lumea s-a veselit.
Așa să se vesească
Și acești fii ai dumneavoastră
Cu pâne și cu sare,
Cu grâu și cu untdelemn.
Și iarăși, cinstiți părinți,
Care sunteți blagosloviți
Ca și pomii cei rodiți
Ce dau roadă ramurilor
Din răcorile rădăcinilor,
Pe-acești fii ce i-ați făcut
Și cu năcaz i-ați crescut,
Și Dumnezeu s-a-ndurat
Zile bune de le-a dat,
Zile de căsătorit
Și-mpreună de trăit,
Faceți bine și-i iertați,
Și să-i binecuvântați,
Să se bucure și ei
De binecuvântarea dumneavoastră,
Cum s-a bucurat
Constantin și cu Ileana
Când singuri au aflat crucea,
Sfânta cruce-a lui Hristos,
Care ni-i la toți de folos,
Și iarăși, cinstiți părinți,
Care sunteți blagosloviți
Ca și pomii cei rodiți
Ce dau roadă ramurilor
Din răcorile rădăcinilor,
Pe-acești fii ce i-ați făcut
Și cu năcaz i-ați crescut,
Și Dumnezeu s-a-ndurat
Zile bune de le-a dat,
Zile de căsătorit
Și-mpreună de trăit,
Pe-acești fii ce stau aice
Cu genunchile plecate,

Cu lacrimi pe brațe vărsate
Și se roagă cu smerenie
Să le dați blagoslovenie,
Faceți bine și-i iertați
Și mi-i binecuvântați,
Că blagoslovenia părinților
Întărește casa fiilor,
Dară blăstămul părinților
Resipește casa fiilor.
De-ar fi temelia și de piatră,
Se resipește din talpă
Și nu-i harnic nime s-o facă.
Iară dumneavoastră,
Tineri iubiți, să fiți
De Dumnezeu întăriți,
De părinți blagosloviți,
Să să trăiți
Să vă fericiți,
Și să vă înmulțiți
Ca năsipul Prutului,
Ca iarba pământului,
Să fiți stăpânitori curților,
Să dați cinste părinților,
Să fie pomană nănașilor.
Și nouă ostenitorilor.
Iar dumneata, jupâneasă,
Tânără mireasă,
Plângi acuma și suspină
Că întri-n casă străină
Și te-or muștra făr' de vină,
Te-or bate fără pricină.
Și când ți-i aduce-aminte
De ale mele cuvinte,
Tot îi suspina și plânge,
Și nimic nu-i putea zice.
Și-aminte când ți-i aduce
De acest cuvânt al meu,
Ți-or merge lacrimi părau.
Și-i căta-n ceri și-n pământ,
Și nu-i putea zice nicicând
Nimăruî nici un cuvânt.
Da să nu te uiți la bățul
Jupanului mire,
Cătu-i de mare
Că el ți l-a arătare
Pentru a dumitale
Neascultare...
Că ai o soacră
Ca o toacă,
Întră-n casă
Ca o coasă,
Iese afară

Ca o pară...
Da mie ce mi s-ar cădea,
Pentru orația mea,
Pentru aceste cuvinte
De la Dumnezeu rânduite?
Un pahar de vin
Și-o băsmăluță de in,
Să-mi șterg mustățile de vin.
Dar nimic de nu mi-ți da,
M-oi șterge de-o poală de manta
Și tot Ion m-a chema.
Și-acum ziceți toți: amin!
Iar cine n-a zice amin
Să se facă un ciot de-arin,
C-atunci toți or zice: amin !